

TISKOVÁ ZPRÁVA

Silvia Krivošíková: GESICHTE

Kurátor: **Petr Vaňous**

Vernisáž: **čtvrtek 26. 7. 2018 v 18 hodin**

Termín výstavy: **27. 7. – 2. 9. 2018**

Místo konání: **Galerie Vyšehrad (nad Libušinou lázní)**

Silvia Krivošíková (nar. 1976 ve Zvoleně, Československo) – V l. 1998-2004 absolvovala Vysokou školu výtvarných umění v Bratislavě (prof. Vladimír Popovič). V r. 2003 v rámci programu Erasmus studijně pobývala na Faculdade de Belas Artes da Universidade do Porto v Portu, kde potom také několik let žila. V r. 2008 tam spoluzakládala Kubik Gallery. Od začátku r. 2012 žije a tvoří ve Vídni. Často vystavuje v Portugalsku a na Slovensku (např. projekt *Kudy vede cesta ven?*, Nitrianska galéria, 2012). V Praze byla její tvorba představena v r. 2013 v Galerii SPZ (Model pocitu / Schéma emoce), 2014 v Galerii Petr Novotný (Komické figury & Allerlei) a v k.art.on Gallery (Empirikova konfigurace). V časopise *Revolver revue* č. 90/ 2013 vyšel s autorkou rozhovor. Naposledy vystavovala v ČR samostatně v r. 2017 (Figurace, Galerie Dům, Broumov) a v rámci projektů *Jej svet – 6 současných slovenských umělkyň pracujících v médiu malby* (Oblastní galerie Vysočiny, Jihlava 2016) a *Metastázy obrazu* (Topičův salon, Praha, 2017).

GESICHTE

Pro tvorbu Silvie Krivošíkové je specifické oboustranné překračování hranic mezi figurací a abstraktním výrazem. Také médium, prostřednictvím kterého se umělkyně vyjadřuje, není předem jasně ohraničeno. Východisko sice nacházíme v kresbě a v tvorbě obrazu, autorce je však často příliš těsné. Ráda uchopuje kresbu jako konstelaci, které je dovoleno vyvíjet se svobodně do prostoru, dostávat pohyb, objem a prostorový tvar. Stejně tak ráda zkoumá vztahy mezi tradičními a novými materiály, mezi plošnými a prostorovými elementy, mezi barvou a tvarem, nebo mezi plochou, linií a strukturou (instalace, assembláž, koláž). V neposlední řadě je to potom autorčin smysl pro antropologizaci geometrických konfigurací a naopak smysl pro geometrizaci lidské figury, co stojí za charakterem jejího specifického výtvarného projevu, jenž pulzuje – jako algoritmus - napříč zobrazením a tvárovou redukcí, zhmotněním a odhmotněním výrazu, obrazem a objektem.

Jsou-li pro tvorbu Krivošíkové rozhodující - svobodný pohyb invence a prostor pro spontánní intuici, musí mít tato skutečnost nějaké své předpokladní již v jejím (tvorba) samotném založení. V tom, jak autorka zachází s formou a jaké používá materiály, je skryta zásadní lidská zkušenost s životem v cizím prostředí a s pohybem z místa na místo (rys blíže nespecifikovaného nomádství). Dočasná redukce životního prostoru na minimum, konfrontace s cizím prostředím (odlišnou kulturou, jazykem, zvyklostmi atd.) a existenční nezakotvenost, se odráží v redukci tvorby na reálné provozní principy, jež nevyžadují skoro žádné umělecké zázemí (a umožňují tak maximální mobilitu umělce). O to větší je však intenzita prací, které vznikaly ze samotné potřeby tvořit navzdory rozporné osobní a společenské situaci. Zvláště, když je do tvorby navíc integrována zkušenost s mateřstvím a výchovou dítěte, jež podporuje sestup k fundamentům tvořivosti jako „vážné a objevné hry“.

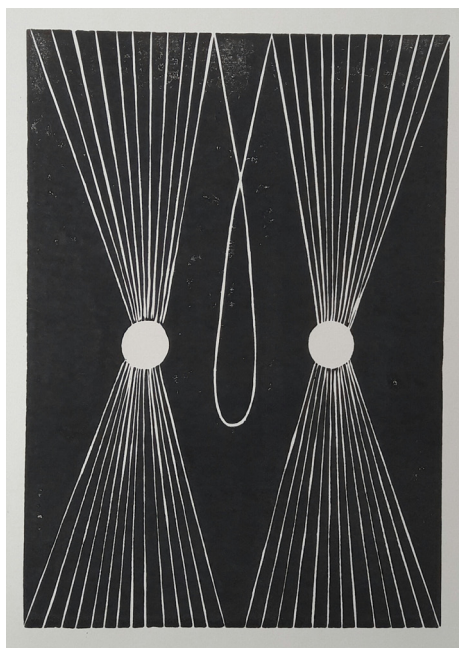
Pražská výstava nese název GESICHTE (Tváře). Představuje celé spektrum možností, jak se lze s příslušným motivem vyrovnat. Rozmanitost formální stránky věci nás však vede hlouběji, k podstatě vlastního námětu. Tvář sama o sobě je nezrušitelnou lidskou reprezentací. V obraze, kresbě či objektu je znakem pro reprezentaci, dochází tu tedy ke zdvojení aktu reprezentace. Oč se tu vlastně jedná? Autorka vnímá lidskou tvář jako svého druhu signální soustavu. Zbavuje ji individuálních rysů, aby podpořila to, co bychom mohli označit za situaci komunikace či za akt dorozumění / nedorozumění. Každá z hlav je tu zpřítomněna jako reprezentace určité nezrušitelné cizorodo-

sti, světa, s kterým se nelze ztotožnit ani si ho přivlastnit, protože není náš (můj), ale s kterým jsme konfrontováni a s kterým se musíme dorozumět. Jako klíč se tu nabízí Lévinasův „problém radikální jinakosti“, který filosof demonstroval právě na „fenoménu tváře“: „Tvář je cosi, co nemůže být uchopeno (ani v přeneseném smyslu pochopení, které znamená zahrnutí do mého světa), tedy tváře jiného se nemohu zmocnit ve smyslu totalizace a osvojování. Tvář nelze obsáhnout, protože odmítá být jako vyčerpatelný obsah. Jiný, jehož tvář se mi ukazuje, je nekonečně jiný (...) Distance, jež je podstatou mého vztahu k tváři jiného, je nezrušitelná (...) Obsahem tváře je právě její jinakost. Jiný je cizinec, který klepe na mé dveře. A tedy klíčem k tváři, která vchází do mého obydlí, nemůže být vlastnění, nýbrž pohostinnost. Pak je ale třeba říci: setkání s tváří Jiného umožňuje, aby Já překonalo svůj egoismus, a tedy též svou tendenci k izolování, k uzavření celého světa mezi své čtyři stěny (...)“ Tvář podle Emmanuela Lévinase probouzí k životu dvojí dimenzi. Dimenzi „nepředvídatelného“ (kde je nepředvídatelné, tam nemůže být totalita) a dimenzi etickou (pohostinnost je počátkem konkrétní mravnosti). Výstava GESICHTE Silvie Krivošíkové otevírá zásadní a velmi aktuální otázky současné Evropy. Totiž, jak se vyrovnat s Jiným (radikálně jiným) v rámci své vlastní kultury i napříč kulturami zcela odlišnými. I to, že Slovenka, žijící ve Vídni zvolila pro svou výstavu v Praze německý název, má v této věci svou zásadní platnost.

Petr Vaňous

Witwe, 2017, akryl a textil na plátně na plátně

Bez názvu, 2018, litografie

Kontakt pro média:

Národní kulturní památka Vyšehrad

MgA. Bohdana Kolenová

propagace, PR

T.: +420 606 937 057

e-mail: kolenova@praha-vysehrad.cz